

בש"פ 632/22 - אבא יוסף בורוס נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 632/22

לפני: כבוד השופט שי' שוחט

העורר: אבא יוסף בורוס

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע מיום
18.1.2022 במ"ת 1379-01-22 שניתנה על ידי כבוד
השופט נ' אבו טהה

תאריך הישיבה: כ"ח בשבט התש"ב (30.1.22)

בשם העורר: עו"ד יחיאל לאמש

בשם המשיבה: עו"ד הדר פרנקל

החלטה

ערר על החלטת ביהמ"ש המחוזי בבאר שבע (כב' השופט נאסר אבו טההבתיק פלילי 1421-01-22), מיום
18.1.2022, בגדרה נעצר העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

בית המשפט המחוזי הורה על מעצרו של העורר, שהודה בקיומן של ראיות לכאורה, עד תום ההליכים
המשפטיים נגדו, משלא מצא נסיבות מיוחדות שיש בהן כדי להצדיק סטייה מההלכה לפיה:

"מי שיש נגדו ראיות לכאורה על אחזקת סם שלא לצריכה עצמית, או על סחר בסם, צפוי למעצר עד תום ההליכים ורק נסיבות מיוחדות יכולות להצדיק במקרים כאלו שחרור מהמעצר".

בית המשפט המחוזי לא מצא, כאמור, נסיבות מיוחדות שכאלה.

לטענת העורר, הוא אכן הסכים לקיומן של ראיות לכאורה, אך יחד עם זאת טען כי המשמעות של הדברים שעולה מהראיות, רחוקה מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

לא ניתן להשתחרר מהרושם כי העורר, גם אם לא אומר זאת במפורשות, כופר למעשה במיוחס לו בכתב האישום וזאת אחרי שהודה בקיומן של ראיות לכאורה לעבירות המפורטות בו. אין כל משמעות אחרת לטענה, כפי שמופיעה בסעיף 4 לערר, כי מחומר הראיות או מכתב האישום עולה כי העורר לא החזיק בסמים ולא סחר בסמים בשום שלב, שעה שזה מה שמיוחס לו, כך גם משאר הטענות המפורטות בסעיפים 5-16 לכתב האישום. משהסכים העורר לקיום ראיות לכאורה, יש לכך משמעות אחת, כי יש ראיות לכאורה להתקיימות העובדות בכתב האישום.

אשר למשמעות המקלה אליה מכוון העורר, ביהמ"ש המחוזי נתן דעתו על טענה זו ודחה אותה, תוך שהוא קובע כי המסד הראייתי שהונח בפניו מלמד על התנהלות עסקית של שותף מלא יחד עם הסוכן והאחרים שהוא מביא אותם, שיספקו את הסמים. בתוך כך, הפנה ביהמ"ש המחוזי למעורבותו של העורר בתהליך הסחר כמתאם את המפגשים בין הסוכן לנאשמים האחרים ומנהל מו"מ על מחירי הסמים ואף גורף רווחים על חלקו בתהליך.

איני רואה מקום להתערב בקביעות אלה של בית המשפט המחוזי.

בהינתן האמור לעיל ועל רקע עברו הפלילי המכביד של העורר, שכולל 11 אישומים במגוון עבירות אלימות, מרמה, עבירות על פקודת הסמים המסוכנים והפרת הוראה חוקית ב-6 הזדמנויות (מה שמלמד על העדר מורא מן החוק), כמו גם העובדה כי העורר ריצה מספר רב של עונשי מאסר בפועל ואף המאסר המותנה שמרחף מעליו לא הרתיע אותו מלשוב ולעסוק (גם במשמעות שאליה מכוון הוא בערר שלפני), בעבירות זהות או דומות לאלה בהן הורשע בעבר, הרי שאין במצבו הרפואי-בריאותי כמו גם בהיות העורר "נקי" מעבירות במשך רבעון (ודוק! מדובר ברבעון כשבחלק מהזמן אם לא כולו, הסוכן לא יצר עמו שום קשר) כדי להצדיק סטייה מההלכה האמורה.

נתתי דעתי על טענות העורר באשר למצבו הרפואי וליכולת של שירות בתי הסוהר לתת מענה למצב זה. במהלך הדיון הוצגה בפניי תכתובת ממנה עולה כי ניתנה האפשרות למשפחת העורר להעביר לשירות בתי הסוהר את התרופות שהעורר נזקק להן, לרבות הזריקות, כמו גם התחייבות שירות בתי הסוהר לאפשר את הטיפול הרפואי באמצעות תרופות אלה ברגע שתגענה לרשותו. בשל כך, דומני שמדובר במענה הולם וחזקה על שירות בתי הסוהר שיעשה כל שנדרש על מנת שהעורר יקבל את הטיפול הנדרש לו.

לפיכך, הערר נדחה.

ניתנה היום, כ"ח בשבט התשפ"ב (30.1.2022).

ש ו פ ט
